

Подих Свободи

*Лиш той є гідним щастя і свободи,
Хто що не день іде за них на бій... (Гете)*

Володимир Гудзенко, електрик, пенсіонер Московська область, Росія

Що для мене свобода? Порожнє гасло, зайвий привід для схрещення зброї чи щось таке, за що варто боротися і навіть покласти життя?

Стільки всього містить у собі одне-єдине слово « свобода»! І як багато людей розуміють його по-своєму! А що для мене свобода?

Свобода – це можливість передусім бути самим собою. Любити те, що сам люблю, а не підказане кимось, як колись написав наш відомий поет Іван Світличний. І цю свободу в людини не відібрати ніколи, навіть позбавивши її реальної свободи. Бо ця свобода завжди зі мною, навіть на чужині, за тюремними ґратами чи за високим муром та залізною решіткою радянської психушки. Ця свобода в нас самих. Всередині нас. І її в нас ніхто не в змозі відібрати!

Лишень двадцять років моя Батьківщина є вільною й незалежною. Ця незалежність впала на моїх земляків, як диво, як манна з небес, тож багато з нас просто не знає, що з нею робити. А перед тим були довгі сімдесят років... довгі триста років неволі. Випробування неволею витримали далеко не всі. Багато з нас зрікалися самих себе, зраджували рідних і друзів, рідну землю, яка дала їм життя і випустила в світ широкий.

А потім було випробування свободою. Настав час, коли можна сказати чи написати все, що думаєш. Коли можна вже не зважати на цензора, друга-«доброзичливця» чи тюремного держиморди. Коли заґратовані двері виявились відчиненими настіж, а кілометри колючого дроту стало можна так легко переступити, як тин до сусідчиного двору.

Таке випробування свободою витримали теж далеко не всі. Страшенно гірко було розчаровуватись у найближчих друзях, на яких плекались надії.

Так що для мене свобода? Можливість вільно висловити все, що хотів би, і навіть більше, бо «якщо не висловлюсь, то задихнусь»? Відчуття визволення від страху? Побоювань бути спійманим, ув'язненим, закатованим – тільки за слово?

Так, усе це і не тільки. Свобода для мене - це також і Радіо Свобода! Передачі, які я слухаю ось уже більше сорока років, які були довгі роки моєю надією й відрадою. Майже щовечора й щоночі я налаштував свого радіоприймача на хвилю «Свободи», які долинала до мене крізь тріскотіння, гудіння, виття глушилок. Передачі прослуховувались, записувались на магнітофонну стрічку, стирались, знову записувались. Щось із тих часів збереглося, записане на папері чи надруковане на друкарській машинці. То були мої університети! Знайти

частоту, більш-менш вільну від заглушки, час, коли заглушування не таке потужне, прослухати передачу ще й ще раз...

Дорогі старі свободівці (чи свободяни), ви навіть не уявляєте, з якою надією ми слухали ваші голоси на рідній землі!

І ще для мене свобода – це Україна! Тільки на своїй Батьківщині людина може почуватись справді вільною!